

MAVININ
KIZI

Emily

MUTLULUK AĞACI

L. M. MONTGOMERY

YEŞİLİN KIZI ANNE
KİTAPININ YAZARI

CARPE
DIEM

Mavinin Kızı Emily
Mutluluk Ağacı

Yazar: L. M. Montgomery
Çevirmen: Betül Tosun
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Esra Gevrek
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

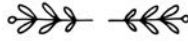
Genç Kurgu / Edebiyat-Roman-Öykü
1. Baskı, İstanbul, Ağustos 2021
Yayıncılık Sertifika No: 45585

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
instagram/carpediemkitap

© Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Kendini Yazmak

Emily Byrddy Starr, dünya altüst olmadan önceki bir şubat ayının fırtınalı bir gecesinde Blair Water'daki New Moon çiftliğindeki odasında yalnızdı.

O anda, herhangi bir insanın en fazla olabileceği kadar mutluydu. Elizabeth Teyze, nadiren bir iyilikte bulunup gecenin soğukluğunu göz önüne alarak küçük şöminesinde ateş yakmasına izin vermişti. Ateş parlak bir şekilde yanarak buzlu kar taneleriyle üzerinde küçük taşlar oluşmuş derin ve geniş açılı pencerelere ve antika eşyalarla çevrili küçük tertemiz odanın üzerine kırmızı altın haleler biçiminde ışık yağdırıyordu.

Kuzen Jimmy'nin o gün ona verdiği yepyeni, parlak siyah kapaklı defterine New Moon'daki tek aydınlatma aracı olan iki uzun beyaz mumun ışığında yazarken duvardaki aynada, ateşin önündeki kanepeye sokulmuş olan Emily'nin derinlikli, gizemli ve cazip görüntüsünü yansıtıyordu.

Emily bu hediyeyle çok sevinmişti çünkü önceki sonbaharda ona vermiş olduğu defteri doldurmuş ve bir haftadan fazla bir süredir var olmayan günlüğüne yazamadığı için ıstırabını belli etmemeye çalışmıştı.

Günlüğü, gençlik ve hayat dolu yaşamında güçlü bir etken haline gelmişti. Günlüğüne yazmak çocukluğunda ölmüş babasına yazdığı bazı mektupların yerini almıştı.

Bu mektuplarında sorunlarını ve endişelerini yazmak istemiyordu fakat özellikle Elizabeth Murray gibi katı ve iyi niyetli ancak hassas olmayan bir yönetim altında olunca on dört yaş gibi sihirli bir yaşta bile sorunlarını ve endişelerini kaleme almaya alışık olmuştu.

Bazen Emily, eğer günlüğü olmamış olsa kendi kendini yiyip parçalara bölerek yok olacağını düşünürdü. Kalın, siyah defterini kendine özel bir arkadaş ve içini dökmek için sabırsızlandığı fakat yine de herhangi bir canlı varlığın kulağına fısıldamaya güvenilemeyecek kadar gizli bazı konularda güvenli bir sırdaşı gibi görüyordu.

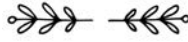
New Moon'da herhangi bir türden boş bir defter bulmak kolay değildi ve Kuzen Jimmy olmasaydı Emily'nin de bir tane bile defteri olmayabilirdi. Saçmalıklarını karalamakla zaman kaybettiğini düşünen Elizabeth Teyze ona asla bir defter vermezdi. Laura Teyze, Emily'i daha iyi hizaya sokacağını düşünse de bu konuda Elizabeth Teyze'yle ters düşmekten çekinirdi.

Laura Teyze âdeta bir mücevher gibiydi ama gözleminde bazı sırlar saklıydı.

Kuzen Jimmy ise Elizabeth Teyze'den hiç çekinmezdi. Emily'nin muhtemelen başka bir boş defter istediği fikri aklına geldiğinde o boş defter Elizabeth Teyze'nin küçümseyici bakışlarını hiçe sayarak hemen ortaya çıkardı.

O gün Shrewsbury'e fırtına gitgide şiddetlenirken defteri almaktan başka bir sebebi olmadan gitmişti. Rüzgâr uluyup, çılgık atarak New Moon'un kuzeyindeki büyük yaşlı ağaçların arasından Kuzen Jimmy'nin ünlü bahçesine devasa kar halkaları yolluyor ve Emily'nin her zaman 'Üç Prenses' diye adlandırdığı bahçenin köşesindeki lombardiyaların arasından ürkütücü bir ısıklık çalarken Emily zarif ve sıcacık yanan ateş ışığında mutlu görünüyordu.

Emily defterine duygularını ve yaşadıklarını yazmaya başladı.

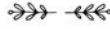
Geceleri dışarı çıkmak zorunda olmadığım zamanlarda fırtınalı havaları seviyorum.

Kuzen Jimmy ile katalogdaki tohumlarımızı ve bitkilerimizi seçip bahçemizi planlayarak muhteşem bir akşam geçirdik. Yazlık evin arkasında pembe yıldız patlarından bir çiçek tarhimız olacak ve etrafı süs bademi ağaçlarıyla çevrelenecek.

Bu fırtınanın ortasında yaz günlerini planlamayı seviyorum. Kullandığım bir aklım olduğu ve fırtınanın kör ve beyaz şiddetli bir güçten başka bir şey olmadığını bilmek bana kendimden çok daha büyük bir şeye karşı zafer kazanıyormuş hissi veriyor.

Burada şöminenin başında rahatça oturduğumda ateşin öfkeyle etrafımda dolandığını duyup güldüğümde de aynı hissi yaşıyorum. Ve bunun nedeni yüz yıldan fazla bir süre önce Büyük Büyük Büyükbaba Murray'ın bu evi iyi bir şekilde inşa etmesi. Merak ediyorum da bundan yüz yıl sonra ardımda bıraktığım veya yapmış

olduğum bir şey sayesinde kimse herhangi bir şeye karşı zafer kazanmış duygusu hisseder mi? Bu çok ilham verici bir düşünce.

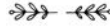
Önceki satırdaki italikleri üzerine hiç düşünmeden yazdım. Bay Carpenter, çok fazla italik kullandığımı ve bunun bir Viktorya Dönemi saplantısı olduğunu söylüyor. Bu huyumdan kurtulmak için çabalamalıyım. Sözlüğe baktığımda ne yapmam gerektiği sonucuna vardım çünkü sahip olunması çok kötü görünmese de takıntılı olmak hoş bir şey değil. Yine başladım işte ama sanki bu sefer italikleri doğru kullandım.

Elizabeth Teyze'nin dikkatini çekip fitilli çoraplarımı örmemin benim için çok daha iyi olacağını söyleyene kadar sözlüğü bir saat boyunca okudum. Aslında kendisi de sözlüğü incelememde ne kötülük olabileceğini tam olarak anlamıyordu ama asla eline alıp bakmadığı için benim de bakmamam gerektiğine emin bir şekilde karar kıldı.

Sözlüğü okumaya bayılıyorum. (Evet, italikler gerekli, Bay Carpenter. Sıradan bir 'bayılıyorum' benim hislerimi ifade etmeye yeterli olmaz.) Kelimeler çok etkileyici unsurlar. (Bu sefer kendimi ilk hecede tuttum!) Örneğin bazı kelimelerin sesi perili veya gizemli olduğunda âdeta içimde bir şimşek çakıyor. "Ah, Tanrım! Ama şimşek kelimesini italik yazmak zorundayım. Bu sıradan bir şey değil ki, hayatımdaki en sıra dışı ve

harika şey. Şimşek geldiğinde sanki önümdeki bir duvarda bir kapı açılmış ve bana cenneti vaat etmiş gibi hissediyorum. Yine ve yine italikler! Bay Carpenter'ın neden azarladığını şimdi anlıyorum! Bu alışkanlığımdan kurtulmalıyım.)

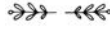

Mesela; suçlayıcı, yaygaracı, uluslararası, anayasa aykırı kelimeleri gibi uzun kelimeler asla güzel değildir. Bu uzun kelimeler Kuzen Jimmy'nin geçen sonbaharda beni götürdüğü Charlottetown'daki sergideki o korkunç büyük yıldızları ve krizantemleri aklıma getiriyor. İnsanların sergidekileri harika olarak görmesine rağmen içlerinde güzel hiçbir şey bulamadık. Kuzen Jimmy'nin bahçesinin kuzeybatı köşesindeki köknar ağaçlarının önünde peri tozu serpilmiş gibi parlayan küçük sarı mum çiçekleri on kat daha güzeldir. Bay Carpenter'ın da hep belirttiği gibi bir başka kötü alışkanlığım olan konudan sapmayı yine yapıyorum. Söylediğine göre konsantre –uzun ve çok çirkin başka bir kelime- olmayı öğrenmek zorundaymışım. (İtalikler bu sefer ona ait!)

Fitilli çoraplara vakit ayırmaktansa sözlüğü okumakla kesinlikle daha iyi vakit geçirdim. Keşke bir çift -sadece bir çift- ipek çoraba sahip olabilsem. Ilse'nin tamı tamına üç çift ipek çorabı var. Babası onu sevmeyi öğrendiğinden bu yana ona istediği her şeyi alıyor.

Elizabeth Teyze ise ipek çorapların ahlaksızlık örneği olduğunu söylüyor. Neden ipek elbiseler değil de çoraplar ahlaksızlık anlamına geliyor merak ediyorum.

İpek elbiselerden bahsetmişken Janey Milburn Teyze, tüm dünyadaki dinsizler iman edene kadar asla ipek elbise giymeyeceğine yemin etti. Bu hareketi takdir edilesi. Keşke ben de bu kadar iyi olabilseydim ama ipeğe bayılıyorum. Çok zengin ve ışıltılı duruyor. Eğer satın alma imkânım olsaydı her zaman ipek elbise giyer, bir yandan da ne zaman biricik yaşlı Janey Teyze'yi ve dinsizleri düşünsem vicdan azabı çekerdim.

İpek elbise almaya gücümün yeteceği günler gelecek. Bu arada her ay yumurta paramın bir kısmını misyonerlere veriyorum. (Şu an beş tane tavuğum var ve her biri Perry'nin bana on ikinci doğum günümde verdiği gri tavuğun yavrusu.)

O bir tane ipek elbiseyi satın almanın nasıl bir şey olacağını biliyorum. Siyah, kahverengi veya lacivert değil, New Moonlu Murrayların her zaman giydiği gibi hassas ve kullanışlı renklerde. Ah, olamaz! Öyle bir ipek ki pencere camıma yapışan o küçük kar tüyleri ve dantel köpüğü ile kaplı buzlu bir pencere camından bir anlığında bakıldığında bir ışıktaki mavi, bir ışıktaki gümüş renginde görünen âdeta alacakaranlıktaki bir gökyüzü tonunda olmalı.

Teddy beni bu elbisenin içinde resmedeceğini ve adını 'Buz Kızı' koyacağını söylüyor.